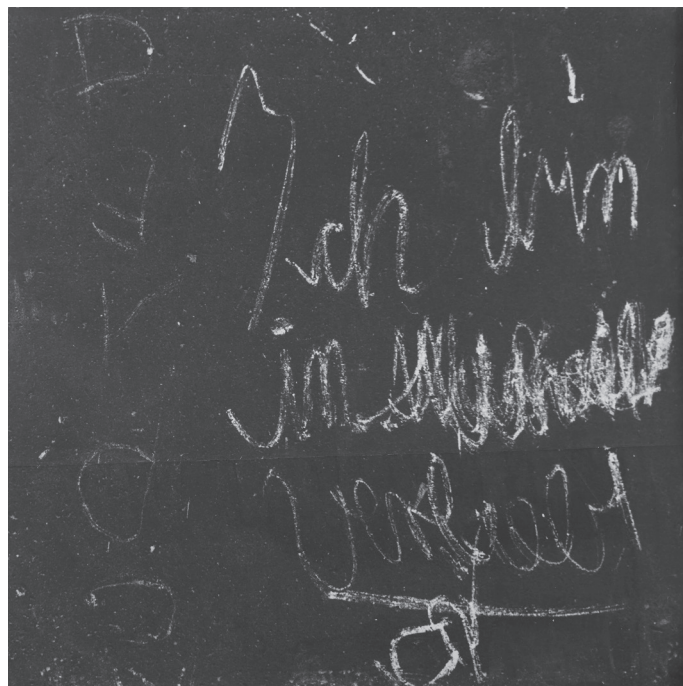
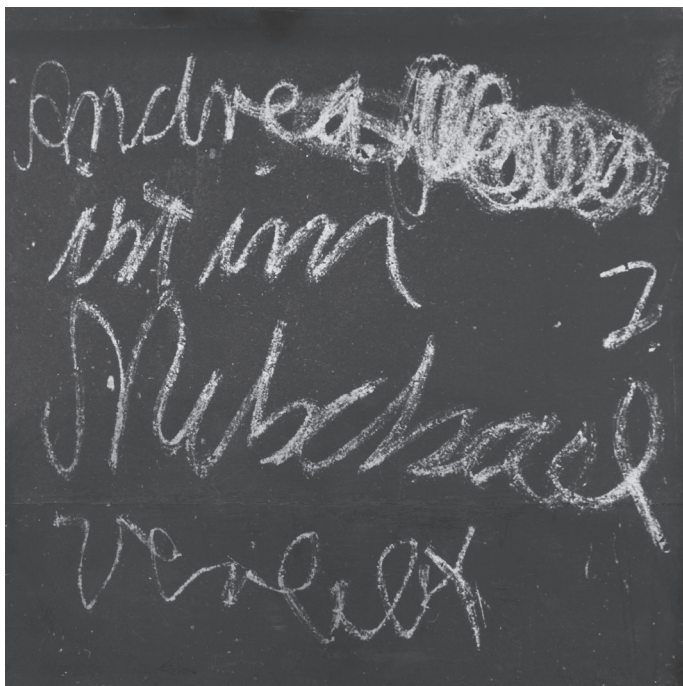

DARÍO VILLALBA. RESPLANDOR SECO

24.11.2016 – 11.03.2017

AMOR KRANKENHAUS/DUREN I-II, 1976. © Darío Villalba, VEGAP, Barcelona, 2016

Una de les activitats principals de la Fundació Suñol és l'anàlisi i revisió de les obres de la col·lecció, amb l'objectiu de repassar en profunditat la trajectòria dels artistes que la conformen. En aquesta ocasió, la Fundació presenta *Resplandor seco*, una exposició que recull més de trenta obres de Darío Villalba. Artista amb una consolidada trajectòria de gairebé 60 anys, s'ha fet un lloc propi en l'història de l'art recent i és un dels pioners a Espanya en la introducció de la fotografia en el suport pictòric.

Darío Villalba (1939) va exposar diverses vegades a la Galeria Vandrés de Madrid entre 1972 i 1978, i és en aquest context que va conèixer Josep Suñol, que li va donar suport i que va adquirir un nombre considerable d'obres de l'artista que avui pertanyen a la Col·lecció Josep Suñol. Aquestes obres són les que podem veure a l'exposició *Resplandor seco*, així com també una selecció del fons del mateix Villalba, que completa un itinerari exhaustiu per la producció de l'artista.

Darío Villalba és un artista caracteritzat per traspassar estils i tendències: ni informalista ni expressionista, ni figuratiu ni abstracte, no representa el pop art ni el realisme social. Villalba és un pintor que es defineix habitualment com un dels precursors en la imbricació entre fotografia i pintura contemporània, que li permet enllaçar dos moments fugissers: el gest mecànic de la tecnologia fotogràfica i el traç intencional de la mà del pintor.

Els seixanta i setanta van ser les dècades de la popularització de la imatge sobre paper, de la proliferació de la fotografia a través de la imatge publicitària, del reportatge de premsa i de les càmeres domèstiques, que van venir a poblar d'iconicitat la vida quotidiana de les ciutats, i és en aquest context que en un moment d'explosió incontrolada Villalba deté la simple circulació de les imatges per introduir-les en la pintura com una esquerda. En aquests primers treballs, fotografies fetes per ell de manera amateur i altres recollides dels mitjans de comunicació es van convertir en fragments de realitat que havien interromput el seu flux com a imatges per obtenir una segona vida potencial. Retallades ja no només del seu flux de difusió sinó del seu context, són figures humanes amputades d'una imatge major, amb l'objectiu de "donar-los la seva màxima transcendència, inclús religiosa", segons el mateix Villalba explicava.

Els seus criteris estètics van suposar un diàleg constant i tens amb les avantguardes internacionals, fet que el va dur a sentir-se exiliat al seu propi país. El seu interès era donar resposta al pop americà, que havia vist néixer de prop mentre estudiava a la Universitat de Harvard, als Estats Units, a la dècada dels seixanta. Aquesta estada va generar una sèrie d'exposicions a Amèrica que li van permetre donar a conèixer les sèries *La Duquesa de Alba* i *Fósiles, torsos y huellas*. Posteriorment, el 1967, va iniciar una sèrie de viatges a Londres que el proveïrien d'una excel·lent font d'imatges fotogràfiques urbanes.

La definició que fa Andy Warhol de l'obra de Villalba com a *pop soul* explica el centre d'interès de Villalba. L'atrauen més els habitants marginals de Nova York en la seva desmesura psíquica i biològica, que la mateixa societat de consum. És arran de l'estada als Estats Units que Villalba comença a intuir la possibilitat de fer un anti-pop art, tal com va escriure en el seu diari: "Pielas-cristal climatizan al hombre de carne y hueso", "Órgano y psique se alimentan de plástico y aluminio. Coexistencia". Aquestes notes, escrites el 1964, són l'antesala del que posteriorment es transformaria en la sèrie *Los encapsulados*, que va iniciar aquell mateix any i que va continuar fins ben entrats els anys setanta. Aquesta sèrie va ser aclamada internacionalment i va donar peu a l'exposició que va fer a la XII Biennial de São Paulo, on va guanyar el Premi Internacional de Pintura. L'any que va participar en la Biennial, el 1973, va ser un any clau per a la seva obra, perquè es va consolidar el seu reconeixement internacional.

A l'exposició *Resplandor seco*, trobem en l'obra *Jones* (1974) un exemple d'aquests encapsulats, que es podrien definir com escultures formades per grans bombolles suspeses de metacrilat la silueta de les quals segueix la forma humana bidimensional que contenen. Els essers representats resulten agònics i dramàtics, imbuïts d'una fredor pertorbadora i inquietant.

Els ambigus motius que distingeixen l'obra de Darío Villalba estan en relació directa amb el llenguatge artístic que utilitza. Focalitzant-se en la figura humana, s'interessa per cossos allunyats de la representació social propagandística: indigents, malalts, xaperos, gent gran, nens... persones limítrofes, contraposades als

arquetips quotidians. Villalba els atorga una presència gairebé heràldica, intensa en la seva soledat i expressiva en la seva bellesa.

Des dels anys noranta, les presències iconogràfiques en l'obra de Villalba van començar a mostrar de forma desinhibida la formació d'un corpus. Des de retrats que es tornen emblemes a escenes aquàtiques, fins a arribar a pells i abstraccions pictofotogràfiques de terres i enderroc, la seva obra comença a ser literalment un cos: com una anatomia transposada sobre la ciutat, els terres es relacionen amb les pells, les clavegueres amb les ferides, els llits d'hospital amb els cossos del malalt, les cicatrius amb les ferides futures... Inclús les abstraccions són, com ell mateix explica, "molt viscudes". Un art que torna al cos.

En aquesta mostra s'ha reunit una acurada selecció que ens informa sobradament sobre la trajectòria de Villalba, des dels inicis, en què l'experimentació amb fotografia i pintura era més latent i experimental, fins a la seva obra més actual, en la qual sovint recompon i revitalitza imatges del passat. També trobem els anomenats *documentos básicos*, una mena de *gabinet de curiositats* on es pot examinar la font d'inspiració fotogràfica usada per l'artista.

Per a l'ocasió s'ha editat un catàleg amb un text escrit per Arturo Sagastibelza anomenat *Humildad* i un altre que duu per títol *Brechas*, escrit per Manuel Segade. Aquesta exposició és una ocasió extraordinària per veure i viure la seva obra, atès que és la primera vegada que s'organitza una exposició monogràfica de Darío Villalba a la ciutat.

Fundació Suñol

Passeig de Gràcia 98 - 08008 Barcelona
T 93 496 10 32
info@fundaciosunol.org
www.fundaciosunol.org

Horaris:

De dilluns a divendres de 9 a 14h i de 16 a 20 h.
Dissabtes de 16 a 20 h. Diumenges i festius tancat.

VISITES COMENTADES

Públic individual: cal concertar cita prèviament per telèfon o e-mail. Gratuïta amb el preu de l'entrada.
Dijous, 15 de desembre de 2016 a les 18 h.
Dissabte, 21 de gener de 2017 a les 18 h.
Dissabte, 25 de febrer de 2017 a les 18 h.

Grups: cal concertar cita prèviament per telèfon o e-mail.